

Οι δυστυχίες, στην πραγματικότητα, είναι μια κοινή υπόθεση, αλλά δύσκολα τις πιστεύει κανείς όταν του πέσουν στο κεφάλι. Υπήρξαν στον κόσμο τόσες πανούκλες όσοι και οι πόλεμοι. Και παρόλα αυτά οι πανούκλες και οι πόλεμοι πάντα βρίσκουν τους ανθρώπους το ίδιο απροετοίμαστους. Απ' αυτή την άποψη οι συμπολίτες μας ήταν σαν όλο τον κόσμο, σκέφτονταν τους εαυτούς τους και για να το πούμε κι αλλιώς ήταν ανθρωπιστές: δεν πίστευαν στις δυστυχίες. Η δυστυχία δεν είναι στα μέτρα του ανθρώπου, επομένως λέμε ότι η δυστυχία δεν είναι πραγματική, είναι ένα κακό όνειρο που θα περάσει. Αλλά δεν περνάει πάντα και από κακό όνειρο σε κακό όνειρο, είναι οι άνθρωποι που περνάνε και πρώτα πρώτα οι ανθρωπιστές, γιατί δεν πήραν τις προφυλάξεις τους. Οι συμπολίτες μας δεν ήταν πιο ένοχοι από άλλους, ξεχνούσαν να είναι μετριοφρονες, αυτό είναι όλο και σκέφτονταν ότι όλα είναι ακόμη δυνατά για αυτούς· πράγμα που σήμαινε ότι οι δυστυχίες είναι αδύναμες. Συνέχιζαν να κάνουν επιχειρήσεις, να ετοιμάζουν ταξίδια, και να έχουν γνώμες. Πως θα μπορούσαν να σκεφτούν τη πανούκλα, που καταργεί το μέλλον, τις μετακινήσεις, τις συζητήσεις;

Albert Camus, Η πανούκλα